

Truyện ngắn
Chủ đề: 30-T4-Đ
Tác giả: Minh Hà

Biển Đêm

Lời giới thiệu: có những sự tình cờ gặp gỡ đã đưa đến những nhẹ nhàng đắm thắm - tưởng như là một khởi đầu của một hạnh ngộ. Nhưng cũng có khi những hạnh ngộ ban đầu đó cũng chính là những bước mở đường để đi vào những khổ đau, hệ lụy không bao giờ có thể xóa nhòa được.

Một tình cờ gặp gỡ đưa đến một tình cảm đắm thắm của đôi nam nữ trẻ đã tưởng là một bước đầu của hạnh ngộ. Tình cảm đó lại càng gắn bó hơn trong chuyến vượt biên trên biển cả, có đầy ấp ước mơ, và ngập tràn hạnh phúc.

Tuy nhiên, đằng sau biển, của những chuyến vượt biên, có khi chỉ là những bất hạnh được giấu kín sau ngưỡng cửa của khổ đau và chỉ được mở ra sau bước những khởi hành hạnh ngộ như trong Biển Đêm của tác giả Minh Hà. --Đặc san Lâm Viên

Biển nhìn từ xa lặng lẽ và êm ả như dòng sông của tuổi thơ.

Biển bao giờ cũng tuyệt đẹp vào những đêm có trăng. Trăng rải xuống cả ngàn tia sáng long lanh làm biển bỗng trở nên bàng bạc như đang được dát từng lớp vàng óng ánh. Sau này tôi thường đứng một mình ngắm biển, để nghe trong lòng mình có một cái gì đó vừa len nhẹ vào, nhẹ mà nhói đau, chỉ một thoáng mà cũng không ngăn được tiếng thở dài...

Biển đã lấy đi của tôi nhiều thứ quá, ôi biết là bao nhiêu hạnh phúc, mộng mơ...

Biển của ngày thơ bé chỉ là một rừng nước mênh mông cho tôi thỏa sức bơi lội. Lớn hơn một chút đã biết ngắm nhìn những con chim biển mà mơ được xoải cánh bay cao. Già hơn chút nữa đã biết thích những khu biển vắng vào buổi chiều tà. Và khi gặp Vũ, biển cho tôi những tối lang thang ngắm biển ngọt ngào dưới ánh trăng.

Nhưng tình tôi cũng chìm dần vào biển. Nơi nào đó trong một đêm đen tuyệt vọng đã chôn tình tôi vào lòng đại dương sâu thẳm.

Vũ lớn hơn tôi năm tuổi và chúng tôi quen nhau rất tình cờ. Con đường đổ dốc của thị xã cũng khá rộng, tôi lại là đứa từ trên dốc cao đổ xuống vậy mà không hiểu sao cũng ráng đâm chiếc xe đạp mini vào xe đạp của Vũ. Cả hai té nhào và tôi bị giập đầu gối. Sau này Vũ vẫn cười cười trêu tôi “Sao mà số mình xui quá! Vô cớ từ đâu có người từ ‘cõi trên’ đâm sầm vào đời của mình”.

Tôi là đứa gây ra tai nạn nhưng lại được ân cần hỏi han, được chở đi bác sĩ là anh họ của nạn nhân để coi lại cái đầu gối, cuối cùng lại được tặng thêm một ly nước mía ngọt ngào. Trái tim băng giá của tôi dường như hôm đó đập khá là lộn xộn. Và rồi lúc chia tay, khi nghe Vũ hỏi có thể gặp lại Đông nữa không, tôi đã thật sự xúc động nhẹ nhẹ gật đầu.

Tình tôi ngày ấy thơ mộng và dễ yêu quá, dù hai đứa chưa có chút hoài bão gì cho tương lai. Cứ biết cần phải gặp mặt nhau, kể lể cho nhau nghe đủ thứ trên đời, để vui với những câu nói khôi hài tếu lâm của Vũ, để có thể hiểu được dễ dàng những uẩn khúc rắc rối sâu thẳm trong con người của cả hai đứa. Và Vũ lúc nào cũng giống như một người anh trai và người bạn, lúc nào cũng nâng đỡ, che chở và giúp đỡ tôi. Trong thấp thoáng cảm nhận, tôi biết rằng mình đang tìm được một-nửa-con-người của mình mà từ lâu vẫn băng khuâng chờ đợi...

Khi nghe tin bác Khánh, bạn ba tôi có tàu vượt biên, ba tôi đã gửi gắm bác hai vợ chồng chị Uyên và tôi. Khi nghe tin này tôi quá sửng sò, và buồn. Rất buồn! Ôi sẽ phải nói với Vũ làm sao đây? Giọt nước mắt không giấu kịp làm giọng ba tôi chột chùng xuống: “Con có muốn Vũ nó đi cùng với con không để bố hỏi lại bác Khánh?” Tôi cúi mặt vừa cảm động vừa thương Ba tôi vô cùng.

Rồi khi tôi còn đang ngần ngại, ngập ngừng hỏi Vũ có muốn cùng đi với tôi không, Vũ đã trợn mắt lúc lắc cái đầu. Cái nhăn nhó mặt của Vũ làm tôi hết sức buồn lòng. “Đông muốn đi xa hả? Là con gái có nên đi biển hay không hả? Nói thiệt lòng nghe... Vũ cũng đang tính chuyện rủ rê Đông đi đây! Mấy tháng nay trong nhà cứ nghe ba mẹ tính chuyện đi đi ở ở hoài”. Vũ thiệt là dễ ghét ghê. Vậy là sau cùng tôi có Vũ và Nguyên, cậu em trai mười tuổi xinh xắn nhưng khá gầy ốm, cùng trong chuyến ra đi đầy kỷ niệm ấy.

Đêm đầu tiên biển yên ắng quá làm một số người trên tàu cảm thấy có chút yên tâm và thiu thiu ngủ. Nhưng qua đêm thứ hai ngoài biển có trăng nhưng mây khá nhiều. Nhiều khi mây che kín gần hết vàng trắng tạo nên một khung cảnh mờ nhạt khó chịu gọi cho lòng người một nỗi mênh mang nặng trĩu lo âu. Bác Khánh báo cho mọi người sắp có “mưa to”, chỉ có “mưa to” thôi vì tiếng “bão” nghe sao nặng nề quá. Trên khoang tàu lúc này đã có nhiều người đang lâm râm cầu nguyện. Tôi ngồi dựa vào thành tàu, bên cạnh là bé Nguyên và vợ chồng chị Uyên. Vũ đứng lặng yên nhìn lên bầu trời.

Những giọt mưa đột ngột rơi làm mọi người òn ào xôn xao. Con tàu bất chợt lắc nhẹ vì một đợt sóng cao vô tình. Vũ một tay ôm bé Nguyên, một tay nắm chặt tay tôi. Một đợt sóng nữa mạnh hơn làm con tàu nghiêng về một bên làm nhiều người ngã chúi gần như đè hẳn vào chị Uyên và tôi. Rồi con tàu lắc mạnh, nhiều lần, hất mọi người từng đợt ngã tung về cả bốn phía lẫn lộn trong những hạt nước biển đang từng chap phủ lấp thân con tàu. Cứ thế, mỗi đợt bị đổ dòn là cả một rừng tiếng la hét, khóc than. Và trong một lần bị đổ dòn khá tàn bạo, tôi thoáng thấy dáng dấp nhỏ bé của Nguyên bật bay qua khỏi thành tàu cùng tiếng rú cao: “Anh Vũ ơi, cứu em”. Tôi cố đưa mắt lục lọi tìm hình bóng bé Nguyên và chợt thót tim khi thấy mờ mờ hình dáng Vũ đang cố bám vào thành tàu và đang nghiêng hẳn người ra ngoài. Trong một tích tắc không ngờ, một đợt sóng cao đập mạnh vào Vũ, vào thành tàu. Chỗ Vũ vừa đứng bây giờ trắng xóa một màu sóng biển.

Chung quanh tôi vẫn là cả muôn muôn ngàn ngàn tiếng la hét, tiếng òn. Nhưng cao hơn hét, tôi nghe một giọng đàn ông thất thanh: “Có người rớt xuống biển”. Trong một khoảng khắc mọi tiếng òn dường như bớt hẳn. Nhưng con tàu trong cơn vật vã vẫn không thể nào quay đầu lại. Chỉ khi những giọt mưa nhẹ bớt, những đợt sóng dịu dần, con tàu quay hướng trở lại nhưng rồi giữa biển cả mênh mông không sao tìm thấy bóng dáng hai người. Chỉ thấy nhấp nhô những đợt sóng vô tri như đang đùa giỡn với cơn mưa còn nhẹ nhẹ trong đêm, tuyệt vọng.

Tôi ngồi im. Từ lúc nhìn thấy hình ảnh Vũ mờ mịt trong sóng biển, trong tôi hình như không còn thời gian, không còn hạnh phúc, không còn đau khổ, không còn mong muốn, không còn chờ đợi. Không còn gì hết cả!

Chị Uyên lay tôi bao nhiêu lần tôi cũng chẳng hay biết. Cũng lạ, hình như tôi không nói được. Cũng không khóc được. Chỉ cảm thấy trong hồn mình một cái gì trống rỗng rất lạ kỳ. Một cái gì nhẹ hẫng như mình mới vừa thoát bay ra khỏi cuộc sống trần thế, trần trụi, đầy nước mắt, đầy tang thương. Tôi mở to mắt nhìn lên bầu trời. Và giữa những chòng chành bất an của con tàu, giữa những giọt mưa huyền ảo tôi thấy in đậm một hình ảnh rất rộng lớn, của Vũ, Vũ có nghĩa là Mưa, Mưa đêm, đang mỉm cười dịu dàng nhìn xuống tôi...

Khi nhìn thấy xa xa bờ biển của Malaysia, cả tàu ai cũng như bừng tỉnh. Theo tính toán để được nhận lên đảo, con tàu sẽ “được” phá hỏng và mọi người cùng bơi vào bờ. Khi tôi rời con tàu, biển khá yên cho tôi bơi tới đất liền. Nhưng khi ngập chìm trong dòng nước ấy, một cái gì đen tối bỗng chợt xóa nhòa cả tâm trí tôi. Một cái gì “không tưởng” mà sau này ở đảo mỗi lần nhớ lại tôi không khỏi rùng mình nổi gai ốc. Trong màn nước trong suốt lung linh ấy, tôi đã nín thở để được tự do chìm dần, chìm dần, chìm dần. Và trong một thoáng mơ màng, tôi thấy mình đang bay cùng Vũ có bé Nguyên bên cạnh. Một cái gì quá dịu dàng đan lẫn ngọt ngào làm tôi như đang chìm sâu vào giấc ngủ...

Nhưng rồi, một cánh tay đột ngột kéo tôi lên cao khỏi mặt nước.

Những ngày trên đảo Pulau Bidong sao mà buồn quá. Tôi nhớ ba mẹ da diết, nhớ đến thắt cả lòng. Và nghĩ, nghĩ quá nhiều đến Vũ đến bé Nguyên, mỗi lần nghĩ là một lần nước mắt ràn rụa không làm sao nín được. Ôi cái số mạng sao nghiệt ngã quá, sao đắng cay tàn nhẫn quá đã lay động bao nhiêu con sóng để xóa tan đi bao nhiêu cuộc đời. Vũ ơi, ở nơi xa xôi ấy, vào những đêm trăng mờ hay vào những đêm biển chìm lắng trong cơn mưa buồn, linh hồn anh em Vũ có lang thang trên những ngọn sóng để rồi băng khuâng nhớ lại một tình yêu bất hạnh của một thời mới lớn?

Tôi vẫn sống đến hôm nay như một bóng hình để chăm sóc trả hiếu cho cha mẹ già yếu. Vẫn ngày ngày đến sở làm, vẫn ăn-uống-ngủ-nghỉ nhưng với một cuộc sống phẳng lặng không còn chút mơ mộng, đợi chờ. Cái đêm hôm ấy tôi đã gửi lại cho Vũ, tuyệt đối, tất cả hạnh phúc, mong đợi của tuổi trẻ, của cả cuộc đời tôi.

Mà hạnh phúc là cái gì? Hình như với tôi nó chỉ là sóng biển, đẹp đấy nhưng dễ tan dễ vỡ. Chỉ cần một cơn bão của biển cũng tạo nên một cơn bão tan nát cả cõi lòng. Cũng đã có nhiều lần, sau này, tôi đã thử lại mình khi gặp những người bạn nam rất tốt rất thương yêu mình, nhưng tôi vẫn không thể nào đốt lên một chút lửa, trong lòng!

*Hay tại biển bao giờ cũng lạnh lùng trong đêm...
Thật lòng, tôi cũng không biết nữa...*

Buổi chiều lái xe ngang thành phố biển, lúc về tôi cho xe ngừng trên con lồi dẫn xuống bãi biển. Trời mùa này ở Half Moon Bay vẫn còn lạnh quá và bãi biển nhìn vắng hoe. Gió biển dưới kia đang lồng lộng thổi.

Một chiếc xe Van màu cánh gián cũng vừa đến đậu ngay phía sau tôi. Đám thanh niên, thiếu nữ Á châu đang bước xuống xe vừa nói tiếng Mỹ vừa rộn rã cười. Họ đẩy theo hai người ngồi trên hai chiếc xe lăn về gần phía biển. Tôi quay kính xe lên sửa soạn ra về. Chợt nhiên tôi lạnh ngắt người khi nghe một giọng non trẻ nói tiếng Việt khá rõ ràng: *“VẬY LÀ BÁC NGUYỄN VÀ BÁC VŨ VUI RỒI NHÉ. CON ĐÃ NÓI RỒI MÀ, BIỂN Ở ĐÂY ĐẸP VÀ DỄ THƯƠNG LẮM. CON BIẾT BÁC VŨ RẤT YÊU BIỂN”*.

Tôi nghe mà lạnh buốt sống lưng. Lóng cồng bật nhanh cánh cửa xe, tôi gần như chạy bay theo nhóm người, vừa chạy vừa kêu lên “Sorry, sorry, please, please, waiiiittt!”. Và chắc thái độ kỳ lạ của tôi làm cả nhóm chợt quay lại. Một thanh niên tiến lại phía tôi hỏi một câu gì đó, tạo một khoảng trống cho tôi nhìn rõ hai người đang ngồi trên xe lăn...

Tim tôi tự dưng thất lại và nước mắt từ đâu chảy ra ràn rụa...

Đôi mắt người lớn tuổi hơn ngồi xe lăn xám đang mở lớn nhìn tôi, đầy nét ngạc nhiên!
Đôi mắt sâu lắng trầm buồn thoáng chút ngỡ ngàng nhưng khá dịu dàng. Nhưng là đôi mắt của một phụ nữ...

Minh Hà

Nguồn: Internet eMail by Đặc San Lâm Viên chuyển
<http://www.dslamvien.com/2018/03/bien-dem.html>

Đăng ngày Thứ Hai, March 26, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH